

[Poul Schlüter.]

kan se, kunne modvirke stærkt igennem lovforslaget om tilbudspligt over for kommunerne.

Jeg har ingen bemærkninger at gøre om det ændringsforslag, der er stillet, det er jo af teknisk karakter.

Derimod vil jeg gerne gøre nogle betragtninger i tilknytning til det, som er sagt af socialdemokratiet og af SF i betænkningen som mindretalsudtalelse, og også de synspunkter, som hr. Kaj Andresen i dag har ført frem.

Socialdemokratiet og SF siger i betænkningen, at man anser lovforslaget for at være utilstrækkeligt til at fremskaffe de nødvendige arealer til byudvikling. Jeg synes dog, at det skal siges i dag, at dette postulat er ganske udokumenteret. Man kan tro det, man har lov til at have den opfattelse, at lovforslaget er utilstrækkeligt, men det er udokumenteret i dette øjeblik.

I alt fald synes jeg, at både socialdemokratiet og SF burde erkende, at med forslaget om tilbudspligt skaber vi i hvert fald en langt, langt bedre retstilstand på dette område end den, som gjaldt i de mange år, hvor vel først og fremmest socialdemokratiet har ansvaret på dette område. Når vi gennemfører loven om tilbudspligt, så har vi skaffet kommunerne langt bedre muligheder for at dirigere udviklingen på passende planlagt måde, end vi hidtil har haft det, og derfor må lovforslaget i alt fald betegnes som et væsentligt fremskridt.

Kommunerne har jo mange muligheder for at skaffe sig jorden. For det første kan man købe i markedet, og jeg tror, at mange kommunalfolk vil være enig med mig i, at når det kommer til stykket, lykkes det næsten altid for en kommune på frivilligt købsgrundlag at skaffe sig jord, som er nødvendig. Det er en meget sjælden undtagelse, at kommunen som køber og sælgeren, der ejer jorden, ikke når til enighed om en rimelig pris. Kan man ikke blive enig, så er der dog mulighed for at ekspropriere, hvis der er tale om et offentligt formål i alt fald, eller der er tale om særlige omstændigheder. Jeg vil også gerne minde om, at kommunerne nu får nye muligheder i kraft af frigørelsesafgiften. Lovgivningen om frigørelsesafgiften indeholder en bestemmelse om, at man kan tvinge en kommune til jordkøb. Vi kan

ikke vide, i hvor mange tilfælde det vil ske, men der er vel grund til at tro, at kommunerne i kraft af frigørelsesafgiftens bestemmelse om købetvang vil komme til at eje slet ikke ubetydelige jordarealer, som på et eller andet tidspunkt vil være egnet for udvikling. Endelig er der tilbudspligten. Disse mange muligheder illustrerer efter min opfattelse, at der ikke er grund til at tro, at kommunerne vil være for ringe stillet med hensyn til at skaffe sig jord, som er nødvendig i fremtiden for byudviklingsformål. Kommunerne vil, når dette lovforslag er gennemført, få jord, så det klodser, måske snarere for meget end for lidt.

Dernæst vil jeg gerne gøre et par bemærkninger om mindretallets, altså socialdemokratiets og SFs, fortolkning af lovforslagets § 1. Man giver i betænkningen udtryk for, at den rette fortolkning — og nu taler vi ikke politik, men vi taler jura, ren jura — måtte være, at der ved lovens ikrafttræden pålægges alle ejendomme på over 6.000 m² i byzone en tilbudspligt, som disse ejendomme ikke på noget senere tidspunkt kan undrage sig. Jeg vil gerne hilse med tilfredshed, at den fungerende indenrigsminister har afvist denne fortolkning, og jeg vil gerne opfordre indenrigsministeren til også her fra talerstolen i dag at gentage afvisningen, som jeg på mit partis vegne må slutte mig til ud fra rent juridiske synspunkter. Jeg mener ikke, at det er muligt at indfortolke i denne lovbestemmelse, at den virkelig skulle føre med sig, at nu lægges der herved et bånd på samtlige ejendomme, der i dag er på mere end 6.000 m². Efter min opfattelse er det utvivlsomt, at den rette fortolkning må være den, at det kun er ejendomme, som på det senere afhændelsestidspunkt er mere end 6.000 m², som er underkastet tilbudspligten, medmindre der da foreligger en omgåelse.

Hvis jeg så må forlade det juridiske og gå over i det politiske, så vil jeg sige, at hvis socialdemokratiets og SFs fortolkning blev fulgt, så ville vi i forbindelse med tilbudspligten rode det offentlige ind i hvert eneste fremtidigt salg af almindelige parcelhusgrunde i 800 m²-klassen, dersom disse parcelhusgrunde er udstykket fra ejendomme, som i dag er på mere end 6.000 m². Og hvad drejer det sig om? Det drejer sig om, at det offentlige i titusindvis af tilfælde skal spørges, om man vil benytte sig af en